

Jakthundarna är problemet – inte vargen

Samförstånd i rovdjursfrågan genom dialog har varit målsättningen under några år och det har bildats forum för detta där olika intressegrupper finns representerade. På nationell nivå det så kallade Rovdjursrådet knutet till Naturvårdsverket, på regional nivå Rovdjursgrupper – diskussionsforum under länsstyrelsernas ledning. Dessutom ett råd som har anknytning till informationsprojektet De 5 Stora. I det sistnämnda har det författats en samsyntext som alla inblandade aktörer, allt ifrån Jägarnas Riksförbund till Svenska Rovdjurföreningen har ställt sig bakom. Texten lyder:

”Vi vill gemensamt verka för en rovdjursförvaltning där björn, järv, varg och lo är en naturlig del av den svenska faunan. Vi vill att detta görs med hänsyn till de olika intressen vi representerar. Ökad kunskap om såväl rovdjuren, som våra medlemmars intressen är en viktig grund för att långsiktigt lyckas med detta arbete. Vi tar samtliga helt avstånd från illegal jakt.”

VÄLLOVLIG PLATTFORM FÖR samsyn, men hur har det hittills gått? Jo, det senaste och mest iögonfallande är att det starkt växande Jägarnas Riksförbund i fem varglän nu öppet och ogenerat antagit nollvision när det gäller frilevande varg. Vargar och dess bytesdjur skall samlas i gigantiska hägn i renskötselområdet, för att man vargstörningsfritt skall kunna jaga med lös hund i varglänen Dalarna, Värmland, Gävleborg, Jämtland och Örebro län. Vargen platsar inte i naturen därför att jakthundar skall springa lösa, menar uppenbarligen förbundet.

Den jägarorganisationen har genom att profilera sig som mest vargnegativ attraherat krafter som kan formulera och driva igenom dylika stolligheter. Men tydligheten har också förtjänster. Nu har man fått se hur den marknadsförda jägarfasaden av naturmedvetenhet krackelerar med ett brak och det inkrökta egenintresset blockerat allt vad sunt omdöme heter.

MEN OM DET bara vore den organisationen som trampar snett. Det stora Jägareförbundet arbetar med liknande målsättning, men med en annan strategi och i mer sofistikerade former. Vargar som i enlighet med sin natur försvarar sitt revir och territorium mot inträngande jakthundar skall straffas med avlivning. Det behöver inte ens vara den eller

de vargar som dödat en jakthund som skall skjutas, utan repressalien kan få gå ut över vilken eller vilka vargindivider som helst i aktuell familjegrupp. Att sedan beslutfattare hos myndigheter köper och tillstyrker jaktlösningar är märkligt och djupt olyckligt för vargstammen.

Vargar kommer att fortsätta att döda jakthundar så länge dessa används för löshundjakt i vargområden. Det är något som måste accepteras som en naturlig risk bland andra risker. Problemet med vargdödade jakthundar är ju egentligen inte vargen, problemet är hundarna. De som väljer att släppa sin hund i rovdjursområden väljer också att utsätta sin hund för en viss risk att bli rovdjursriven. Det vet alla som jagar. Men man gör det ändå och när olyckan är framme ropar man på vedergällning och det i allt mer ökad omfattning.

Det är en helt annan femma när varg uppsöker tamdjur för att försörja sig. Det är inte ett naturligt bytesval även om det kan vara förklarligt, eftersom sådant byte kan vara lättfångat. Hjälper inga andra skadeförebyggande åtgärder kan skydds jakt då vara enda lösningen.

BRÅ-RAPPORTEN OM DEN illegala jakten på rovdjur har kommit under hösten och tydliggjort gärningsmannaprofilen. De som är involverade i illegal jakt på rovdjur ägnar sig i allt väsentligt även åt legal jakt och är registrerade som jägare. Organisationerna i jägarkollektivet har därför ett ansvar att komma tillrätta med den illegala jakten. Skall det lyckas måste en attitydförändring till. Det duger inte att som nu pliktskyldigast fördöma illegal jakt och samtidigt fortsätta att uttrycka förståelse för att den förekommer. Då kommer problemet med illegal jakt garanterat att kvarstå.

UFFE STRIDSBERG
VICE ORDFÖRANDE

Foto: Lina Ricklund